

2- YOLA ARINARAK BAŞLADIM

Arınarak başladım. Kendi kendimi aradım ve araştırdım. Zihnimi önyargılardan ve geçici heveslerden arındırdım. Para ile şehvet ile sabır ile sınıandım... Basit ve açık olan dünyevi şeyleri bir yana bırakıp hakikate yöneldim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Birilerinin ruhu içimde geziniyor, izleyeceğim adımlar bana gösteriliyordu. Bir şeyleri hissediyor ama açıklayamıyordum. İçimde, kurtuluş için **evrensel** bir yasanın tohumları oluşuyordu.

Doğanın içinde, gözlerden uzaktaydım. Bütün vaktimi okuyarak, düşünerek geçirdim. **Okumak**, geçmişini anlamının ve geçmişle konuşmanın tek yoluydu. Yıllardır okuduğum, yazdığım her şeyde bugün başladığım yol için kendime notlar düşmüştüm. Kitaplar mürşidim olmuştu. Fikirler kafamda yavaş yavaş birleşti ve bu süreç, kurtuluş yolunu oluşturdu.

Kimse, yangına sebep olacak ilk kıvılcımın farkına varamaz. Halk, gürültü yapan adamı dikkate alıyordu ama insanlık tarihi, yıldızlara bakarken kuyuya düşen hayalperestler tarafından sükunetle, acelesiz ve gürültüsüz yazılmıştı. Baharda yeşerecek bir tohum gibi toprağın altında gizlendim ve zamanımın gelmesini bekledim. Yorumlamak ya da eleştirmek değil, değiştirmektir amacım. Önümde uzun ve zor bir yol vardı. Yüküm ağır ama inancım tamdı.

*Musa oldum, zulme karşı çöllere düştüm,
İnsanın insana üstünlüğüne karşı Muhammed oldum.
İlk kılıcı çeken Hamza'ydım, Ali'ydim.
Adaletsizliğe karşı Ömer oldum, Hüseyin oldum...*

*Asya'da doğup,
Anadolu'da Ferhat oldum, Fatma'yı buldum.
Türkmen bendim, komşum bir Kürt, bir Arap, bir Ermeni oldu,
Bir kavga ettik, bir dost olduk.*

*Fatih'in rüyasındaki elmayı alıp, dünyayı fethe çıktım.
Bir Mustafa, bir Kemal oldum, kaldım Ata yurdunda.*

*Ölmeden önce ölüp çıktım karşınıza,
Elimde bir kitap, yüreğimde bir umut.
Ben bir hiçim, hiç kimseyim.
Kim ne bekliyorsa o'yum.*